

Når man træffer en beslutning som den, der er refereret på side 604 i bilaget fra retsbogen, og som hr. Richard Mikkelsen har opfattet som sin opgave, nemlig ønsket om en hurtig løsning, der ikke måtte involvere statspenge, synes jeg, det er absurd at forestille sig, at en regering deri skulle indfortolke, at man så skulle sørge for at lade Den Danske Bank slippe billigere, altså at opgaven ikke skulle løses forretningsmæssigt ordentligt.

Når regeringer træffer beslutninger om at lave noget fornuftigt, der ikke involverer statspenge, har man da ikke dermed besluttet sig til, at så skal nogle slippe billigere, og at det skal laves uforretningsmæssigt – bestemt ikke.

Så på den baggrund og med de mange embedsmænd, der var involveret, og med de mange særdeles kyndige i Finansieringsfondens bestyrelse, der var involveret, og med en Færøgruppe, som også indeholdt en repræsentant for Nationalbanken, mener jeg ikke, man havde nogen grund til at undersøge, om man havde givet sagen en forsvarlig behandling.

Regeringen havde ingen grund til at mistænke et løsningsforslag for at være ufornuftigt.

Formanden:

Hr. Anders Fogh Rasmussen som ordfører.

Anders Fogh Rasmussen (V):

Jeg tror, alle kan huske, hvordan den nuværende statsminister talte om bedre moral og brugte det som redskab til selv at komme til magten.

Den 2. august 1992 holdt Socialdemokratiets formand, hr. Poul Nyrup Rasmussen, en tale på et socialdemokratisk sommerstævne, hvor han svingede sig op til at erklære, og jeg citerer fra Det Fri Aktuelt den 3. august 1992:

»Vi er ved at få en situation, hvor ligegyldighed over for grundlæggende retsprincipper breder sig mere og mere. Magtens arrogance er desværre slået igennem.«

Og med adresse til KV-regeringen sagde han, og jeg citerer fra Det Fri Aktuelt en uge senere, nemlig den 10. august 1992:

»Når man har siddet med regeringsmagten i 10 år, så risikerer man at blive mere arrogant og tage alt for let på tingene.«

Få dage efter sin tiltrædelse som statsminister holdt han en ny tale, hvori han proklamerede, at med hans nye regering var vi startet på »anstændighedens årti«.

Nu, 5 år senere, er der så kommet en beretning fra undersøgelseskommissionen vedrørende den færøske banksag.

Det er en beretning, som viser, at fra de allerførste dage udviste den nye, socialdemokratiske ledede regering en magtens arrogance. Den demonstrerede ligegyldighed over for grundlæggende retsprincipper, og den tog alt for let på tingene i sagen om den færøske bankkrise.

Statsministeren slog sig selv op på snak om moral og anstændighed.

Beretningen om Færøbanken er et eksempel på, at det, man slår sig selv op på, bliver man også nemt selv slået ned af.

Beretningen tegner et billede af en regering, der betragtede Færøerne som en underordnet modpart og ikke som en ligeværdig partner i et rigsfællesskab; den tegner et billede af en statsminister, som forsømte sin pligt til at orientere det færøske landsstyre om udviklingen i banksagen; den tegner et billede af en finansminister, som var villig til at tilsidesætte grundlæggende retsprincipper og forvaltningsmæssige regler for at få sin vilje, og den tegner et billede af en regering, som har fortiet oplysninger over for Folketinget eller endda givet vildledende oplysninger.

Men efter at beretningen er blevet offentliggjort, har regeringen haft travlt med at skyde skylden og ansvaret over på alle andre end sig selv: over på embedsmændene, over på Finanstilsynet, over på en pensioneret nationalbankdirektør, over på Den Danske Bank og over på færingerne. Vi må forstå, at de eneste uskyldige og uskyldrene i denne sag er ministrene. Hvis vi skal tro deres egne udsagn, har de intet forkert gjort, og det er alle andre, som har et ansvar. Men hvor er det dog ynkeligt at se, hvordan statsministeren og finansministeren løber fra deres politiske ansvar, og hvor er det ynkeligt at se, hvordan de dækker sig bag deres embedsmænd og skubber dem ud ad planken for at redde deres eget skind. Beretningen fra undersøgelseskommissionen afslører, at regeringen har et tungt politisk ansvar, men den forsøger at løbe fra det, og det burde være Folketingets opgave at holde regeringen fast på dens ansvar.

Men lad os få et par ting på det rene med det samme: Færingerne har selv et tungt ansvar for den økonomiske krise, som førte til bankkrisen. I 1980'erne kørte de færøske politikere det færøske samfund ud over afgrunden rand, og der blev ødslet med pengene til et alt for stort